

[Finn Christensen.]

virksomhed lå under gennemsnittet for andre virksomheder, som i dag kører med den gamle ordning med de 6 karenstage.

Dette, at vi overhovedet har et maksimumsbeløb, går i virkeligheden en lille smule på tværs af indkomstbortfaldsprincipet. Men det er jo også kun af økonomisk nødvendighed, vi foreløbig har måttet holde os til en 90 pct. dækning og et maksimumsbeløb på 636 kr. om ugen. Det er helt oplagt, at yderligere fremskridt med hensyn til at nå en fuldstændig ligestilling må betyde, at maksimumsgrænsen i takt med den økonomiske udvikling må sættes i vejret.

Hertil kommer de store problemer, som mindretallets ændringsforslag vil medføre. Det er efter min mening et utilstedeligt indgreb i den personlige frihed, at man med den regel, som mindretallet foreslår, vil tvinge de ansatte til at give oplysninger til arbejdsgiverne, ikke alene om anden beskæftigelse, men også om de nøjagtige lønforhold. Sådanne krav stiller man ikke til andre, f. eks. til dem af os herinde, der har alternativt beskæftigelse i forhold til vort arbejde som folketingsmænd.

I bemærkningerne til ændringsforslaget siges det, at dagpengene først og fremmest skal udredes af hovedarbejdsgiveren. Jeg er for så vidt stærkt i tvivl om, at der inden for selve lovforslaget er dækning for en sådan bemærkning. Hertil kommer i øvrigt, at det i mange, mange tilfælde vil være meget, meget vanskeligt at definere, hvem der overhovedet er hovedarbejdsgiveren.

Der er i et samråd i dag til morgen med socialministeren blevet rejst et særligt spørgsmål i forbindelse med arbejdsgiverperioden. Det drejer sig om adgangen for arbejdsgivere til at forsikre sig fri for pligten til at yde dagpenge. Henvendelser fra en række større virksomheder har vist, at det offentlige kan komme til at påtage sig en stor økonomisk risiko og et stort administrationsbesvær, hvis man fastholder den ubegrænsede adgang, som i dag findes i lovforslaget, for arbejdsgivere til at forsikre sig. Socialministeren har derfor bebudet et ændringsforslag, som vil begrænse denne forsikringsadgang til mindre arbejdsgivere, og jeg ser med tilfredshed hen til at skulle behandle et sådant ændringsforslag her imellem anden og tredje behandling. Det er vig-

tigt at sørge for, at man ved et sådant ændringsforslag fastholder de fordele, der er forbundet med selve tanken om arbejdsgiverperioden, bl. a. i retning af ligestilling med funktionærer, samtidig med at man ved at opretholde en mere begrænset adgang til at fralægge sig denne pligt i arbejdsgiverperioden vil kunne sikre de mindre arbejdsgivere, for hvem der virkelig er en uberegnelig risiko, som kan være underkastet ikke ubetydelige udsving. Samtidig kan man herved hjælpe de mindre erhvervsdrivende, som kunne føle det som et betydeligt administrativt besvær selv at skulle udrede dagpenge i hvert enkelt sygdomstilfælde.

Forslaget vil i øvrigt dermed blive bragt i fuldstændig overensstemmelse med det forslag, som blev fremsat af VKR-regeringen, og som indeholdt en forsikringsadgang begrænset til de mindre arbejdsgivere, men på grund af den udvidede arbejdsgiverperiode kan det måske nok være rimeligt at tage en større gruppe, nogle flere arbejdsgivere, med i denne forsikringsordning, end man dengang havde tænkt sig, og det er det, jeg forstår at socialministeren arbejder henimod i forbindelse med det ændringsforslag, hun har bebudet mellem anden og tredje behandling.

Når adgangen begrænses, skulle det være muligt at holde forsikringsbidraget på en sådan størrelse, at det virkelig bliver til en støtte for de mindre arbejdsgivere og ikke bliver til en fidus for de større arbejdsgivere, som dermed kunne smygge kappen af sig og få det offentlige til at give sig en form for indirekte tilskud.

Det er i øvrigt, mener jeg, bemærkelsesværdigt, at mindretallet ikke vil medvirke til den meget vigtige socialpolitiske nyskabelse, som ligger i afskaffelsen af varighedsbegrænsningen. Det er jo sådan, at denne varighedsbegrænsnings afskaffelse er knyttet meget nøje sammen med den kendsgerning, at kommunerne samtidig får en forpligtelse til hver tredje måned at følge den enkeltes sag op. Afskaffelsen af varighedsbegrænsningen indebærer en ret til så tidligt som muligt at få den rigtige behandling og den rigtige ydelse fra det sociale apparat til den pågældende syge klient. Hvis man fastholder varighedsbegrænsningen, så risikerer man, så vidt jeg kan se, at det opfattes som en ret til under alle omstændigheder at gå